

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 520

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 27 iulie 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 711 din 25 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 alin. (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	2-3	Decizia nr. 882 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 ¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală	9-10
Decizia nr. 727 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (1) și (2) din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari și a art. 282 ¹ din Codul de procedură civilă.....	3-5	Decizia nr. 884 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	10-11
Decizia nr. 735 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (3 ¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	5-7	Decizia nr. 907 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 211 alin. (1) și (1 ¹) și ale art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	12-13
Decizia nr. 856 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism	7-8	Decizia nr. 910 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (5) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și a urbanismului	14-15
		Decizia nr. 932 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 ¹ alin. 1 din Codul penal	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 711**

din 25 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 alin. (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 alin. (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială Fosfostar — S.A. în Dosarul nr. 1.906/105/2009 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.906/105/2009, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 132 alin. (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Fosfostar” — S.A. într-un dosar având ca obiect o acțiune în anularea unei hotărâri a unei adunări generale a acționarilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul consideră că textul de lege criticat încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare al acționarilor care, în adunarea generală, au votat pentru adoptarea unei hotărâri. Prin dispozițiile legale criticate se instituie obligativitatea societății comerciale de a sta în judecată în calitate de pârât într-o acțiune având ca obiect anularea hotărârii adunării generale a acționarilor. În aceste condiții societatea comercială pentru care a fost adoptată hotărârea adunării generale a acționarilor este angrenată în mod obligatoriu într-un litigiu care, de fapt, ar trebui să fie purtat între persoanele care au adoptat hotărârea și cele care reclamă eventualele neregularități ale acesteia. În situația admiterii unei astfel de acțiuni, societatea poate ajunge să răspundă și patrimonial pentru faptele altor persoane. În acest mod este încălcat dreptul societății de a-și exercita liber activitățile economice pe care le desfășoară conform statutului. Prin articolul criticat se instituie obligativitatea încălcării drepturilor acționarilor care au adoptat o hotărâre a adunării generale a acționarilor.

Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 132 alin. (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, prevederi care au următorul conținut: „*Cererea se va soluționa în contradictoriu cu societatea, reprezentată prin consiliul de administrație, respectiv prin directorat.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) privind liberul acces la justiție, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare, art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților și art. 154 privind conflictul temporal de legi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 132 alin. (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 1.030 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 813 din 28 noiembrie 2007, constatând că sunt constituționale. Cu acel prilej, instanța de contencios constituțional a reținut că dispozițiile legale criticate reprezintă norme de procedură, a căror instituire, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, este de competența exclusivă a legiuitorului și nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în decizia de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 132 alin. (5) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială Fosfostar — S.A. în Dosarul nr. 1.906/105/2009 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 mai 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 727

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (1) și (2) din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari și a art. 282¹ din Codul de procedură civilă

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 din anexa nr. 1 la Legea locuinței nr. 114/1996 și a art. 282¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Tudora Strîmbeanu în Dosarul nr. 8.688/301/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Arată că, referitor la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 31 din anexa nr. 1 la Legea locuinței nr. 114/1996, autorul relevă aspecte ce țin de aplicarea și interpretarea legii de către instanța de judecată, iar în privința prevederilor art. 282¹ din Codul de procedură civilă, invocă jurisprudența Curții Constituționale.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.688/301/2007, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 31 din anexa nr. 1 la Legea locuinței nr. 114/1996 și a art. 282¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Tudora Strîmbeanu într-o cauză civilă având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile art. 31 alin. (1) și (2) din anexa nr. 2 la Legea nr. 114/1996 instituie prezumția relativă de culpă a debitorilor obligației de întreținere și prevăd, prin scutirea de la plata taxei judiciare a asociațiilor de proprietari, o procedură de judecată inechitabilă pentru debitorii pârâți ai pricinilor ce au ca obiect plata cheltuielilor de întreținere.

Arată că prevederile art. 282¹ interzic părților, în temeiul unor criterii arbitrare, dreptul de acces la calea de atac a apelului, fără o justificare obiectivă și rezonabilă.

Consideră că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor Legii nr. 24/2000, întrucât debitorii obligațiilor de întreținere sunt lăsați „la liberul arbitru” al asociațiilor de proprietari, în ceea ce privește calculul cuantumului cheltuielilor de întreținere.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din anexa nr. 2 este inadmisibilă, întrucât acestea au fost abrogate prin Legea nr. 230/2007.

Apreciază că dispozițiile art. 282¹ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, deoarece, prin eliminarea unei căi de atac, nu se încalcă dispozițiile invocate din Legea fundamentală, atâta timp cât persoanele interesate au posibilitatea de a apela la o instanță superioară în vederea analizării legalității sentințelor pronunțate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului,

pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din anexa nr. 1 la Legea locuinței nr. 114/1996. Din cuprinsul motivării excepției, Curtea constată că instanța a reținut în mod eronat obiectul excepției, întrucât autorul critică, în realitate, dispozițiile art. 31 alin. (2) și (3) din anexa nr. 2 la Legea nr. 114/1996, care au următorul cuprins: „(2) *Asociația de proprietari are dreptul de a acționa în justiție pe orice proprietar care se face vinovat de neplata cheltuielilor comune, inclusiv a celor neprevăzute, timp de mai mult de 90 de zile de la termenul stabilit.*

(3) *Acțiunea este scutită de taxă de timbru.*”

Curtea constată că dispozițiile art. 31 din anexa nr. 2 la Legea nr. 114/1996 au fost abrogate expres prin art. 61 din cap. IX al Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 23 iulie 2007, dar soluția legislativă prevăzută în cuprinsul art. 31 alin. (2) și (3) din anexa nr. 2 la Legea nr. 114/1996 a fost preluată de art. 50 alin. (1) și (2) din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, astfel încât obiect al excepției îl constituie aceste dispoziții, având următorul conținut:

„(1) *Asociația de proprietari are dreptul de a acționa în justiție pe orice proprietar care se face vinovat de neplata cotelor de contribuție la cheltuielile asociației de proprietari mai mult de 90 de zile de la termenul stabilit.*

(2) *Acțiunea asociației de proprietari este scutită de taxă de timbru.*”

De asemenea, Curtea Constituțională a fost sesizată cu prevederile art. 282¹ din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, având următorul cuprins: „*Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 1 miliard lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) referitor la garantarea dreptului la apărare, art. 125 privind statutul judecătorilor și art. 126 referitor la instanțele judecătorești. De asemenea, autorul excepției consideră că textele de lege criticate încălcă prevederile art. 5 paragraful 3 privind dreptul la libertate și la siguranță, art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor

omului și a libertăților fundamentale, dispozițiile art. 11 și art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, prevederile art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitor la dreptul la un proces echitabil, precum și dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea privării de libertate pentru datorii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 50 alin. (2) din Legea nr. 230/2007 au mai fost supuse controlului Curții Constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 756 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 28 iulie 2009, Curtea a reținut că, „în ceea ce privește susținerea autorului excepției privind încălcarea principiului egalității, întrucât asociația de proprietari este scutită de taxa de timbru, în timp ce proprietarul nu beneficiază de această scutire, aceasta este nefondată. În jurisprudența Curții Constituționale s-a stabilit că instituirea unor excepții de la regula generală a plății taxelor judiciare de timbru (scutiri de plata taxei) nu constituie o discriminare sau o atingere adusă acestui principiu constituțional. Potrivit art. 138 alin. (1) din Constituție [devenit art. 139 alin. (1) după republicarea acesteia], *«Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege»*, fiind, așadar, la latitudinea legiuitorului să stabilească scutiri de taxe sau impozite, având în vedere situații diferite, fără ca prin aceasta să se aducă atingere principiului egalității în drepturi. Plata unor taxe sau impozite nu reprezintă un drept, ci o obligație constituțională a cetățenilor, prevăzută de art. 53 alin. (1) din Legea fundamentală [devenit art. 56 alin. (1) după republicare], în conformitate cu care *«Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și taxe, la cheltuielile publice»*. De asemenea, prin Decizia nr. 191 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 526 din 21 iunie 2005, Curtea a statuat că se impune un tratament juridic diferit pentru situații de fapt diferite, având o justificare obiectivă și rațională, și anume necesitatea recuperării de către asociațiile de proprietari a cotelor de întreținere cu mai multă ușurință, ținând cont atât de multitudinea datornicilor, de debitele mari pe care aceștia le au, cât și de consecințele grave ale neachitării acestora.

Referitor la critica potrivit căreia dispozițiile art. 50 alin. (1) din Legea nr. 230/2007 instituie o prezumție relativă de culpă a debitorilor obligației de întreținere, Curtea apreciază că textul criticat prevede dreptul asociației de proprietari de a acționa în justiție pe orice proprietar ce se face vinovat de neplata cotelor de contribuție la cheltuielile asociației, fără a încălca în vreun fel dreptul proprietarului la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.

În ceea ce privește dispozițiile art. 282¹ din Codul de procedură civilă, Curtea constată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat în numeroase rânduri cu privire la neconstituționalitatea acestora. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 756 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 28 iulie 2009, Curtea a considerat că instituirea unor reguli speciale privind exercitarea căilor de atac nu contravine, așa cum susține autorul excepției de neconstituționalitate, prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție, atât timp cât, potrivit celor prevăzute de art. 282¹ din Codul de procedură civilă, părților interesate le este asigurată posibilitatea exercitării unei căi de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate defavorabilă.

De altfel, astfel cum au reținut Secțiunile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în Decizia nr. 32 din 9 iunie 2008, prevederile art. 282¹ din Codul de procedură civilă exprimă

voința legiuitorului de a suprima posibilitatea exercitării apelului împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în primă instanță în litigiile patrimoniale considerate de o importanță valorică mai redusă, în scopul asigurării celerității de soluționare a acestora.

Curtea arată că, pentru considerentele expuse mai sus, dispozițiile art. 50 alin. (1) și (2) din Legea nr. 230/2007 și art. 282¹ din Codul de procedură civilă nu contravin prevederilor art. 16, 21, art. 24 alin. (1) și art. 126 din Constituție și nici dispozițiilor art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului

referitor la dreptul la un proces echitabil, prin raportare la prevederile art. 11 și 20 din Constituție.

Curtea constată că neconstituționalitatea textelor de lege criticate nu este motivată nici prin raportare la dispozițiile art. 125 din Constituție și nici prin raportare la cele ale art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și ale art. 1 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De altfel, acestea nu sunt incidente în cauză, astfel încât nu se poate reține critica formulată față de pretinsa încălcare a acestora.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50 alin. (1) și (2) din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari și a art. 282¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Tudora Strîmbeanu în Dosarul nr. 8.688/301/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 735

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (31) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

penală, de Călin Paul Micu, Călin Vaida, Aurica Pușcaș și Josef Levente Sztrimbely în Dosarul nr. 6.160/100/2008 al Tribunalului Maramureș — Secția penală, de Bressan Tiziano în Dosarul nr. 1.257/271/2008 al Judecătoriei Oradea — Secția penală și de Ioan Cârțu și Levente Miklos Matyasi în Dosarul nr. 5.591/320/2008 al Judecătoriei Târgu Mureș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 8.202D/2009, nr. 8.287D/2009, nr. 8.289D/2009 și nr. 8.291D/2009 au obiect parțial identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (31) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Dacian Hălmăgean în Dosarul nr. 2.762/111/2009 al Tribunalului Bihor — Secția

Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 8.287D/2009, nr. 8.289D/2009 și nr. 8.291D/2009 la Dosarul nr. 8.202D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 3 noiembrie 2009, 6 octombrie 2009, 4 decembrie 2009 și 24 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.762/111/2009, nr. 6.160/100/2008, nr. 1.257/271/2008 și nr. 9.591/320/2008, **Tribunalul Bihor — Secția penală, Tribunalul Maramureș — Secția penală, Judecătoria Oradea — Secția penală și Judecătoria Târgu Mureș au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Dacian Hălmăgean, Călin Paul Micu, Călin Vida, Aurica Pușcas, Josef Levente Sztrimbely, Bressan Tiziano, Ioan Cârțu și Levente Miklos Matyasi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la domeniul de reglementare prin ordonanțe de urgență. De asemenea, prevederile art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din actul criticat contravin dispozițiilor art. 132 referitoare la Statutul procurorilor, întrucât se instituie un organism paralel instituției constituționale a Ministerului Public.

Tribunalul Bihor — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată sub aspectul înfrângerii prevederilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală, deoarece actul normativ criticat afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului.

Tribunalul Maramureș — Secția penală și Judecătoria Târgu Mureș opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Judecătoria Oradea — Secția penală nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul României consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006.

De asemenea, obiect al excepției îl constituie, potrivit notelor autorilor, și dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005. În realitate, obiectul excepției îl constituie prevederile art. 1 alin. (1) și (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, așa cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005, care au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1) și (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002: „(1) *Prin prezenta ordonanță de urgență se înființează Direcția Națională Anticorupție, ca structură cu personalitate juridică, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție. [...]*

(3¹) *Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului șef al acestei direcții. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență apărute între Direcția Națională Anticorupție și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public.”;*

— Art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002: „(1) *Departamentul Național Anticorupție este condus de un procuror șef care este asimilat prim-adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul șef al Departamentului Național Anticorupție este ajutat de 2 procurori șefi adjuncți, asimilați adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său, din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură a determina schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și alin. (3¹) și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Dacian Hălmăgean în Dosarul nr. 2.762/111/2009 al Tribunalului Bihor — Secția penală, de Călin Paul Micu, Călin Vaida, Aurica Pușcaș și Josef Levente Sztrimbely în Dosarul nr. 6.160/100/2008 al Tribunalului Maramureș — Secția penală, de Bressan Tiziano în Dosarul nr. 1.257/271/2008 al Judecătoria Oradea — Secția penală și de Ioan Cărcu și Levente Miklos Matyasi în Dosarul nr. 9.591/320/2008 al Judecătoria Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCUMagistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 856

din 24 iunie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 656/2002
pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea
unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, excepție ridicată de Constantin Dîlgoci în Dosarul nr. 655/63/2006 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției ca nefondată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 655/63/2006, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism**, excepție ridicată de Constantin Dîlgoci în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (12), art. 11 alin. (2) și art. 20, precum și ale art. 4 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece persoana considerată vinovată de săvârșirea infracțiunii din care provin bunurile ce constituie obiect material al infracțiunii de spălare de bani este cercetată și urmărită încă o dată pentru însușirea aceluiași bunuri. De altfel, prin reglementarea infracțiunii de spălare de bani ca deținere de bunuri, cunoscând că provin din săvârșirea de infracțiuni, pentru persoana ce a săvârșit fapta din care provin bunurile, de fiecare dată, independent de orice împrejurare de fapt, vor exista două

infracțiuni, devenind imposibilă săvârșirea unei infracțiuni de rezultat contra patrimoniului fără a i se alătura infracțiunea de spălare de bani.

Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 23 din Legea nr. 656/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 904 din 12 decembrie 2002, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 23: „(1) *Constituie infracțiunea de spălare a banilor și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani:*

a) *schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârșirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri sau în scopul de a ajuta persoana care a săvârșit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei;*

b) *ascunderea sau disimularea adevăratei naturi a provenienței, a situației, a dispoziției, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestora, cunoscând că bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni;*

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, excepție ridicată de Constantin Dîlgoci în Dosarul nr. 655/63/2006 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

c) *dobândirea, deținerea sau folosirea de bunuri, cunoscând că acestea provin din săvârșirea de infracțiuni.*

(2) Abrogat prin art. 34 din cap. VI al Legii nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

(3) *Tentativa se pedepsește.*

(4) *Dacă fapta a fost săvârșită de o persoană juridică, pe lângă pedeapsa amenzii se aplică, după caz, una sau mai multe dintre pedepsele complementare prevăzute la art. 53¹ alin. (3) lit. a)—c) din Codul penal.*

(5) *Cunoașterea, intenția sau scopul, ca elemente ale faptelor prevăzute la alin. (1), pot fi deduse din circumstanțele faptice obiective.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 299 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295 din 6 mai 2010, și Deciziei nr. 889 din 16 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 771 din 14 noiembrie 2007, Curtea a statuat că „nu poate fi reținută critica potrivit căreia art. 23 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 ar aduce atingere prevederilor art. 4 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră principiul *non bis in idem*, întrucât, pentru ca acest principiu de drept procesual penal să își găsească aplicare, persoana în cauză trebuie să fi suferit o condamnare, să fi fost achitată sau să se fi dispus încetarea urmăririi penale pentru fapta cu privire la care este din nou urmărită sau judecată. În situația concursului de infracțiuni, însă, infractorului i se aplică o pedeapsă principală, fără ca prin aceasta să fie încălcate în vreun fel dispozițiile art. 4 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la Convenție.”

De asemenea, Curtea a mai statuat că nu poate fi primită critica referitoare la încălcarea art. 23 alin. (12) din Constituție potrivit căruia „*Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii*”, coroborat cu art. 11 și 20 din Constituție, întrucât, potrivit jurisprudenței sale, conceptul de „infracțiune” este folosit de legiuitor generic pentru a acoperi multitudinea de „infracțiuni bază” din care pot proveni bunurile.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față pentru întreg articolul criticat.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 882

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Carmen-Marilena Popa și Doru-Cătălin Boștină în Dosarul nr. 3.142/2/2009 (număr în format vechi 766/2009) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției Doru-Cătălin Boștină și avocatul Domnica Antoniu, cu împuternicire avocațială la dosar, pentru autorul excepției Carmen-Marilena Popa. Lipsește cealaltă parte, Florina Mihaela Gruia (Răducu).

Avocatul autorului excepției Carmen-Marilena Popa arată că procedura de citare a părții Florina Mihaela Gruia (Răducu) nu a fost legal îndeplinită, deoarece aceasta a fost citată la alt număr al străzii pe care locuiește.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că nu este lipsă de procedură cu partea Florina Mihaela Gruia (Răducu).

Curtea reține că procedura de citare a fost legal îndeplinită și constată cauza în stare de judecată.

Având cuvântul, apărătorul autorului excepției de neconstituționalitate Carmen-Marilena Popa solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată, arătând că în noul Cod penal prevederea criticată nici nu se mai regăsește.

Autorul excepției de neconstituționalitate, Doru-Cătălin Boștină, solicită admiterea acesteia, reiterând argumentele invocate în fața instanței de judecată și depune concluzii scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că recursul declarat împotriva unei hotărâri judecătorești care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel este un recurs devolutiv, în cadrul căruia se pot aduce, pe lângă criticile de legalitate, și critici referitoare la temeinicia hotărârii atacate. Totodată, arată că în Expunerea de motive a Legii nr. 79/2007 pentru modificarea art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală sunt precizate rațiunile care au stat la baza introducerii prevederii criticate în Codul penal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 3.407 din 23 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.838/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală**, admitând recursul împotriva Încheierii din

20 august 2009 a Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie, **a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Carmen-Marilena Popa și Doru-Cătălin Boștină în Dosarul nr. 3.142/2/2009 (număr în format vechi 766/2009) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie, cu ocazia soluționării unei cauze penale în care unul dintre inculpați avea, la data săvârșirii faptei, calitatea de notar public.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale referitoare la respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, la egalitatea în drepturi și la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, în măsura în care creează o discriminare în legătură cu competența de soluționare a unei cauze penale între o persoană care are calitatea de notar și o persoană care nu are această calitate, dar este acuzată de același tip de infracțiune. Mai arată că discriminarea rezultă din îngrădirea dreptului de a ataca hotărârea pronunțată în fondul cauzei atât cu apel, cât și cu recurs.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând și jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 79/2007 pentru modificarea art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 2 aprilie 2007. Textul de lege criticat are, în prezent, următorul cuprins:

„Curtea de Apel:

1. judecă în primă instanță: [...] b) infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii și tribunale și de procurorii de la

parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și de avocați, notari publici, executori judecătorești și de controlorii financiari ai Curții de Conturi”.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și față de critici

similare. Astfel, prin Decizia nr. 138 din 21 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 19 martie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate în prezenta cauză, reținând, în esență, că nu este contrară principiului egalității în drepturi a cetățenilor instituirea unor reguli speciale și că norma de competență criticată asigură dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, reglementat de art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28¹ pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Carmen-Marilena Popa și Doru-Cătălin Boștină în Dosarul nr. 3.142/2/2009 (număr în format vechi 766/2009) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 884

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Florin-Viorel Oprea în Dosarul nr. 89/211/2007 al Judecătoria Cluj-Napoca — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției prin care acesta solicită să fie citat la noua sa adresă din Italia și, în consecință, solicită acordarea unui nou termen de judecată, pentru lipsă de apărare.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu este de acord cu amânarea cauzei, deoarece încheierea de sesizare a Curții Constituționale este din data de 29 octombrie 2009.

Având în vedere că autorul excepției de neconstituționalitate a fost citat atât la adresa de domiciliu indicată de acesta prin cererea de sesizare a Curții Constituționale, cât și prin afișare la sediul instanței, Curtea constată că procedura de citare este legal îndeplinită. Prin urmare, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, Curtea respinge cererea de acordare a unui termen de judecată și constată cauza în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 89/211/2007, **Judecătoria Cluj-Napoca — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.** Excepția a fost ridicată de Florin-Viorel Oprea cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, prin folosirea sintagmei „*până la primul termen de judecată*”, încalcă egalitatea în drepturi și accesul liber la justiție, de vreme ce statul, ca parte în proces, dobândește o poziție privilegiată, iar inculpatul nu beneficiază de acces la o instanță care să se pronunțe asupra cuantumului prejudiciului stabilit. Cauza de reducere a pedepsei sau de nepedepsire prevăzută de textul de lege criticat ar trebui, în opinia autorului excepției, să fie operabilă pe întreg parcursul procesului penal, până la pronunțarea unei hotărâri definitive.

Judecătoria Cluj-Napoca — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Florin-Viorel Oprea în Dosarul nr. 89/211/2007 al Judecătoriei Cluj-Napoca — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, având următorul cuprins: „*Art. 10. — (1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amenda. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale au fost supuse, în numeroase rânduri, controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și cu motivări similare.

Astfel, prin Decizia nr. 1.053 din 9 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 noiembrie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând, pe de-o parte, că principiul egalității în drepturi nu implică tratarea juridică uniformă a tuturor infracțiunilor, iar reglementarea unui regim sancționator în funcție de acoperirea prejudiciului cauzat prin infracțiunea săvârșită este expresia firească a principiului constituțional menționat, care impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferențiat.

Pe de altă parte, referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 din Constituție, prin aceeași decizie, Curtea a constatat că cel în cauză are posibilitatea de a se adresa instanțelor judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate și de a beneficia de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege, inclusiv în ceea ce privește latura civilă a cauzei, în deplină concordanță cu imperativele dreptului la un proces echitabil.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 907

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 211 alin. (1) și (1¹) și ale art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 208, art. 211 alin. (1) și (1¹), precum și ale art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Rodica Cioban în Dosarul nr. 3.800/307/2009 al Judecătoria Sighetu Marmăției.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.800/307/2009, **Judecătoria Sighetu Marmăției a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 208, art. 211 alin. (1) și (1¹), precum și ale art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**, excepție ridicată de Rodica Cioban.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 211 alin. (1) și (1¹) și art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 sunt neconstituționale, întrucât, deși persoanele asigurate au dreptul de a beneficia de servicii medicale ca urmare a plății contribuției la fondul de sănătate, acestea trebuie să facă dovada că au plătit contribuția pentru a dobândi calitatea de asigurat.

Judecătoria Sighetu Marmăției consideră că excepția este neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale, arătând că prevederile de lege criticate sunt expresia dispozițiilor constituționale care reglementează ocrotirea sănătății și a celor care consacră obligația statului de a asigura protecția socială a cetățenilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși a fost sesizată și cu neconstituționalitatea art. 208 din Legea nr. 95/2006, în realitate, așa cum rezultă din notele scrise aflate la dosarul cauzei, criticile autoarei excepției vizează numai prevederile art. 211 alin. (1) și (1¹), precum și ale art. 259 alin. (7) din această lege.

Așadar, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor art. 211 alin. (1) și (1¹) și ale art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 18 și 20 din Legea nr. 264/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 27 iulie 2007.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 211 alin. (1) și (1¹): „(1) Sunt asigurați, potrivit prezentei legi, toți cetățenii români cu domiciliul în țară, precum și cetățenii străini și apatrizii care au solicitat și obținut prelungirea dreptului de ședere temporară sau au domiciliul în România și fac dovada plății contribuției la fond, în condițiile prezentei legi. În această calitate, persoana în cauză încheie un contract de asigurare cu casele de asigurări de sănătate, direct sau prin angajator, al cărui model se stabilește prin ordin al președintelui CNAS cu avizul consiliului de administrație.

(1¹) Asigurații au dreptul la pachetul de bază de servicii medicale de la data începerii plății contribuției la fond, urmând ca sumele restante să fie recuperate de casele de asigurări de sănătate și Agenția Națională de Administrare Fiscală, în condițiile legii, inclusiv accesoriile aplicate pentru creanțele bugetare.”;

— Art. 259 alin. (7): „Persoanele care au obligația de a se asigura și nu pot dovedi plata contribuției sunt obligate, pentru a obține calitatea de asigurat:

a) să achite contribuția legală lunară pe ultimele 6 luni, dacă nu au realizat venituri impozabile pe perioada termenelor de prescripție privind obligațiile fiscale, calculată la salariul minim brut pe țară în vigoare la data plății, calculându-se majorări de întârziere;

b) să achite pe întreaga perioadă a termenelor de prescripție privind obligațiile fiscale contribuția legală lunară calculată asupra veniturilor impozabile realizate, precum și obligațiile fiscale accesorii de plată prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă au realizat venituri impozabile pe toată această perioadă;

c) să achite atât contribuția legală lunară și obligațiile fiscale accesorii prevăzute la lit. b) pentru perioada în care au realizat venituri impozabile, cât și contribuția legală lunară, precum și majorările de întârziere prevăzute la lit. a) sau, după caz, obligațiile fiscale accesorii, pentru perioada în care nu au fost realizate venituri impozabile pe o perioadă mai mare de 6 luni. Această prevedere se aplică situațiilor în care în cadrul termenelor de prescripție fiscală există atât perioade în care s-au realizat venituri impozabile, cât și perioade în care nu s-au realizat astfel de venituri. În cazul în care perioada în care nu s-au realizat venituri impozabile este mai mică de 6 luni, se achită contribuția legală lunară proporțional cu perioada respectivă, inclusiv majorările de întârziere și obligațiile fiscale accesorii, după caz.”

Textele constituționale considerate ca fiind încălcat sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 22 referitor la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 34 alin. (2) potrivit căruia statul este obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice și art. 47 — Nivelul de trai.

Analizând criticile de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate vizând art. 211 alin. (1) și (1¹), Curtea reține că obligativitatea asigurării și a contribuției la sistemul asigurărilor sociale de sănătate trebuie analizată în legătură cu un alt principiu ce stă la baza acestui sistem, anume cel al solidarității. Astfel, datorită solidarității celor care contribuie, acest sistem își poate realiza obiectivul principal, respectiv cel de a asigura un minimum de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la constituirea fondurilor de asigurări de sănătate. Aceste dispoziții de lege reprezintă, de fapt, o expresie a prevederilor constituționale ce reglementează ocrotirea sănătății și a celor ce consacră obligația statului de a asigura protecția socială a cetățenilor. De altfel, în acest sens, s-a pronunțat

Curtea prin Decizia nr. 775 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 2 iulie 2009.

În ceea ce privește neconstituționalitatea art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006, pentru motive similare cu cele din prezenta cauză, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.220 din 29 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 755 din 5 noiembrie 2009, și Decizia nr. 258 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 21 mai 2010. Curtea a reținut că principiul așezării juste a sarcinilor fiscale impune ca plata contribuțiilor să se facă în același mod de către toți contribuabilii, prin excluderea oricărui privilegiu sau a oricărei discriminări, astfel ca, la venituri egale, contribuția să fie aceeași. Același principiu presupune însă ca așezarea sarcinilor fiscale să țină cont de capacitatea contributivă a contribuabililor, respectiv în așezarea obligațiilor fiscale să se țină seama de necesitatea de protecție a categoriilor sociale dezavantajate, luându-se în considerare elementele ce caracterizează situația individuală și sarcinile sociale ale acestora.

Toate aceste elemente au fost avute în vedere atunci când, prin Legea nr. 264/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 27 iulie 2007, reglementarea anterioară a art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 a fost modificată, instituindu-se un tratament juridic diferit după cum persoanele au realizat sau nu venituri impozabile. Prin această modificare s-a urmărit realizarea unei situații mai favorabile pentru acele persoane care nu au realizat astfel de venituri și a căror situație, obiectiv mai dificilă din punct de vedere financiar, impunea un efort disproporționat pentru a obține calitatea de asigurat în condițiile art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 în raport cu efortul depus de persoanele care realizează venituri impozabile. În plus, s-a avut în vedere și faptul că, în situația acestei din urmă categorii de persoane, neachitarea contribuției la fondul asigurărilor sociale de sănătate nu a fost justificată de imposibilitatea obiectivă a acestora de a îndeplini această obligație, ci pe ignorarea ei.

Având în vedere cele reținute de Curte prin deciziile menționate, în lipsa unor elemente noi, de natură să modifice această jurisprudență, aceleași argumente pe care s-au fundamentat soluțiile de respingere a excepției de neconstituționalitate se impun și în acest dosar.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 211 alin. (1) și (1¹) și ale art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Rodica Cioban în Dosarul nr. 3.800/307/2009 al Judecătoriai Sighetu Marmăției.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 910

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (5) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și a urbanismului

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (5) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și a urbanismului, excepție ridicată de Florinel Trifu, Cristian Cărpinișan, Cristian Leoveanu, Dorel Sorin Bădău, Ioan Gavrilăscu, Florin Horhat, Francisc Criste, Elisabeta Avram, Petru Octavian Tămăianu, Radu Venter, Zsold-Istvan Magyar, Adriana Florentina Dogariu, Minola Budău, Oana Albai, Sebastian Papp, Ioan Jurma și Florian Gencia în Dosarul nr. 10.066/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă, pentru părțile Jiva Marcov și Liliana Mihaela Marcov, avocatul Ovidiu Secoșan, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Apărătorul părților prezente solicită respingerea excepției, arătând că prevederile de lege criticate reprezintă o aplicare a principiului *tempus regit actum*.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.066/30/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (5) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și a urbanismului.**

Excepția a fost ridicată de Florinel Trifu, Cristian Cărpinișan, Cristian Leoveanu, Dorel Sorin Bădău, Ioan Gavrilăscu, Florin Horhat, Francisc Criste, Elisabeta Avram, Petru Octavian Tămăianu, Radu Venter, Zsold-Istvan Magyar, Adriana Florentina Dogariu, Minola Budău, Oana Albai, Sebastian Papp, Ioan Jurma și Florian Gencia.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederea de lege criticată este neconstituțională, întrucât „permite prelungirea aplicabilității unor reglementări urbanistice ale căror termene de valabilitate au expirat, pentru motivul că investiția a fost începută sub imperiul fostei reglementări urbanistice”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția este nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate nu contravin normelor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 56 alin. (5) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și a urbanismului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 10 iulie 2001, text introdus prin Ordonanța Guvernului nr. 27/2008 pentru modificarea și completarea acestei legi, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 628 din 29 august 2008, și aprobată prin Legea nr. 242/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 3 iulie 2009.

Textul de lege criticat are următoarea redactare: *„(5) Valabilitatea prevederilor documentațiilor de amenajarea teritoriului și urbanism se extinde de drept pentru acele investiții care au început în timpul perioadei de valabilitate, până la finalizarea acestora.”*

Dispozițiile constituționale considerate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Este invocată și încălcarea art. 14, raportat la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Analizând motivele de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea nu privesc textul de lege criticat, ca atare, ci aplicarea acestuia, aspect care, potrivit art. 2 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, excedează competenței instanței de contencios constituțional.

Curtea Constituțională a statuat în repetate rânduri că nu intră în atribuțiile sale cenzurarea aplicării legii de către instanțele judecătorești, controlul judecătoresc realizându-se exclusiv în cadrul sistemului căilor de atac prevăzut de lege. În acest sens, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, *„Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”*.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 56 alin. (5) din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și a urbanismului, excepție ridicată de Florinel Trifu, Cristian Cărpinișan, Cristian Leoveanu, Dorel Sorin Bădău, Ioan Gavrilescu, Florin Horhat, Francisc Criste, Elisabeta Avram, Petru Octavian Tămăianu, Radu Venter, Zsold-Istvan Magyar, Adriana Florentina Dogariu, Minola Budău, Oana Albai, Sebastian Papp, Ioan Jurma și Florian Gencia în Dosarul nr. 10.066/30/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 932

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ alin. 1 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Laurențiu Gosman în Dosarul nr. 973/44/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Dezbaterile au avut loc în ziua de 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 973/44/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215¹ alin. 1 din Codul penal**, excepție ridicată de Laurențiu Gosman.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă

dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată, deoarece, în condițiile în care administratorul care își însușește anumite sume de bani este atât acționar, cât și proprietar al patrimoniului societății comerciale, se restricționează dreptul proprietarului de a dispune de propriile bunuri.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215¹ alin. 1 din Codul penal, cu denumirea marginală *Delapidarea*, care au următorul conținut:

„Însușirea, folosirea sau trafizarea, de către un funcționar, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe

care le gestionează sau le administrează, se pedepsesc cu închisoare de la unu la 15 ani.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 907 din 23 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 12 august 2009, Deciziei nr. 672 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 717 din 23 octombrie 2007, Deciziei nr. 451 din 25 noiembrie 2003, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 896 din 15 decembrie 2003, și Deciziei nr. 104 din 4 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 4 martie 2010, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ din Codul penal.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Laurențiu Gosman în Dosarul nr. 973/44/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

